

CAPPUCCINO IN NEDERLAND

Andere boeken in deze serie:

Cappuccino in Jordanië

Cappuccino in het Midden-Oosten

Cappuccino in Curaçao

Cappuccino in Rotterdam

Cappuccino in Noorwegen

Andere boeken van deze schrijver:

Terroristen strijken niet (fictie)

Route 66 Europa

In de reeks Twee vrouwen, Twee reizen:

Jordanië (Omnibus)

Oman (Omnibus)

Reisdagboeken (schrijf je eigen reisverhaal):

Afrika, Algemeen, Amerika, Argentinië

Australië, Azië, Camper, Canada, China,

Colombia, Costa Rica, Cuba, Curaçao, Dubai,

Egypte, Gambia, Ierland, Indonesië, India,

Iran, Japan, Jordanië, Maleisië, Marokko,

Mexico, Nieuw-Zeeland, Noorwegen,

Oman, Peru, Sri Lanka, Suriname Texel,

Thailand, IJsland, Zijderoute, Zuid-Amerika

Anika Redhed

Cappuccino in Nederland

Reis door verleden, heden en toekomst

PERKY PAPER PUBLISHERS ◦ BIDDINGHUIZEN

Copyright © 2023 Anika Redhed
Omslagontwerp: Anika Redhed

ISBN 9789493263338
NUR 508

www.anikaredhed.com
www.reizenmetredhed.com

*“Hier in Holland sterft de laatste vlinder
op de allerlaatste bloem”*

Uit: *Vluchten kan niet meer* van Jenny Arean, 1971.

Inhoudsopgave

Portugal (proloog)

1 Lekker duurt hier ellenlang (Zaanstreek)

2 Bloemetjesgordijn (Helmond)

3 Bling bling (Zwolle)

4 De meest dromen zijn bedrog (Alkmaar)

5 Zeeland swingt

6 Mannen. Met. Baarden. (Brabant)

7 Dit is een lied over een plant (Aalsmeer)

8. Die goeie ouwe tijd (Hoorn en Enkhuizen)

9 Dit is onze regenboog (Lelystad)

10 Ons eiland (Texel)

11 Nieuwediepers (Den Helder)

12 Een vis met een bos op zijn rug (Terschelling)

13 Lichtpuntjes (Groningen & Friesland)

14 Geschiedenisboek (Drenthe)

15 Geen woorden maar daden (Rotterdam)

16 Ontdekkingsreis naar de Zuid (Limburg)

Epiloog

Bronnen

Portugal (proloog)

Dit boek begon in Portugal.

Harrie en ik dronken koffie in een dorp waar nooit een toerist met opzet was geweest. In een tentje waar tandeloze mannetjes eindeloos dezelfde herinneringen ophalen, waar ze bier, kauwgom en lootjes verkopen, de barman alle bewoners en hun zorgen kent en waar na de aanschaf van een elektronische rekenmachine geen moderne fratsen meer zijn toegelaten.

Ons drankje zou in Utrecht onder de naam *slow coffee* voor minstens drie euro op een houten plankje worden geserveerd. Hier kwam het in een stenen beker die nooit de geschiedenisboekjes zal halen. Voor de formicatafels en aluminium stoelen in betekenisloze kleuren zal niemand omrijden.

Voor ons werden dit soort ouderwetse en tegelijkertijd tijdloze plekken typisch Portugees, maar later kwamen we ze ook tegen in Spanje, Duitsland en Zweden. Ik begon me door onze reizen steeds meer af te vragen of mijn beeld van Nederland is vervormd doordat ik in een stad woon. Misschien is het überhippe Utrecht het tegenovergestelde van Urk. Misschien zijn er barretjes in Purmerend als die in Portugal. We besloten op een dag een reis door Nederland te maken. Ik zou met een camera om mijn nek door de Zaanse Schans lopen, een selfie maken in een übergrote klomp en een pannenkoek eten alsof het de eerste was.

Ooit.

Als we wat ouder zijn.

Of niet meer zo goed ter been.

Als we tijd over hebben.

Of net voordat Pasen en Pinksteren op één dag vallen.

Toen kwam Corona.

Toen was het ooit.

1 Lekker duurt hier ellenlang (Zaanstreek)

1.1 Alle molenaars zijn geen dieven¹

Zowel Pasen als Pinksteren zijn voorbij als we onze eerste poging doen om thuistoerist te zijn en we blijken er verbijsterend goed in: we boeken een overnachting in een plaats waar we nog nooit van hebben gehoord, maar talloze keren zijn geweest. Dat merken we pas als we er zijn; goede vrienden van ons wonen 2 kilometer verderop. Toen we locals waren trok het dorpje nooit onze aandacht, maar nu, met de koffer in de achterbak en de camera aan de broekriem, zien we alles. Nu zijn we reizigers.

Waterland - kerktoren, leegstaande school, meer weilanden dan huizen - is ontstaan in een autoloze tijd. Over uitgesleten sporen in een smalle strook gras rijden we naar een caravan op het terrein van een boerderij. We melden ons bij de eigenaar, laden de spullen uit en gaan terug om de auto te parkeren in de smalste dorpsstraat van Nederland. Zodra we uitstappen komen er twee bewoners naar ons toe.

'Wat doen jullie hier?' vraagt een geblondeerde vrouw.

'We logeren verderop.'

'Airbnb zeker?' Haar armen - met afgezakte, zwarte bh-bandjes - strak over elkaar. Met haar benen gespreid staat ze stevig in haar recht, het is tenslotte háár straat. De man ernaast zwijgt zijn instemming.

1 Je moet niet iedereen over één kam scheren.

'Die mevrouw zei dat we hier konden parkeren,' zeg ik met een witte vlag in mijn stem.

'Dat is natuurllijk niet de bedoelling.' Iedere letter l duurt drie keer zo lang als bij ons. 'Dit is alleen voor aanwonenden.'

'Waar kunnen we de auto dan laten?'

'Hierachter.'

'Bedoel je voor die andere huizen?' vraag ik. Het dorp heeft twee straten en geen parkeerterrein, alleen parkeerhavens voor woningen.

'Ja.'

Ze vraagt waar we vandaan komen en wat we hier doen. Daarna vertellen zij over hun reizen naar Canada, China en Curaçao, over zijn hartaanval en zijn jeugd in de Jordaan en de Amsterdamse yuppen die hier de huizenprijzen opdrijven en het dorp veranderen.

'Is hier nog gemeenschapszin?' vraag ik.

'Nee,' zegt hij.

'Ja,' zegt zij. 'In coronatijd werd er een briefje in de bus gedaan met een telefoonnummer dat je kon bellen als je hulp nodig had.'

We staan bijna een uur te kletsen en het is echt leuk. Misschien omdat lleuk hier extra lllang duurt. Aan het eind van het gesprek vraag ik of we de auto moeten verplaatsen.

'Nee hoor.'

Nu is het goed, want nu kennen ze ons. Zo zijn Nederlanders: ongeacht hoeveel ongeschreven wetten er zijn en ongeacht hoe vaak die worden overtreden, we zijn een vriendelijk volk.